

Palli á Dul heldur,
at Føroyar
eiga at hava
neyðugu tólini til
bráðfeingishjálp
á sjónum



spakuliga. Í mínari verð tók tað øgiliga langa tíð, men tá mann er í einari sovorðnari støðu, so gongur tíðin seint. Til síðst kláraði eg ikki at hava høvdið omanfyri vatnskorpu. Eg visti ikki, hvat eg skuldi gera. Men eg megnaði at kempa meg fram eftir gummilistanum og klatra upp á stevnið, sum var omanfyri vatngangin, nú báturin var um at søkka. Eg flættaði beinini inn ímillum rekkverkið fyri ikki at detta á sjógv, greiðir Palli á Dul frá.

Hann rekur víðari, og ein bjarging tykist nú vónleys.

- Eg var klárur yvir, at hetta var tað. Nú var yvirstaðið. Men eg hugsaði allíkavæl, at eg mátti royna at hanga í, tí kanska har var ein kjansur at yvirliva.

Vónin birtist

Knappliga hoyrir hann óljóð aftan fyri seg. Tað er mín sann Mykinesi, sum spakuliga rekur afturlens ímóti sær. Teir høvdu vent við aftur. Skjótt eru fyra onnur skip í Skopunarfirði at leita eftir Mars bátinum.

- Eg geylaði alt, eg orkaði. Eg veit ikki, hvar eg fekk alla megina frá, men tað var øgiliga kraftigt.

Tað visti seg, at skiparin umborð á Mykinesi hevði sett manningina at lurta bæði á stýriborð og bakborð fyri at vita, um teir hoyrdu onkran rópa. Ein teirra helt, at hann hoyrði okkurt, men var allíkavæl í iva.

- Stýrimaðurin hevur fortalt mær, at hann leyp á dekkið og sløkti allar ventilatorarnar

umborð á skipinum, tí teir larmaðu so illa. Tá teir sløktu hetta, so hoyrdu teir meg týðuliga.

Manningin fer beint at leita við ljóskastarum, og teir fáa eyga á Palla, sum situr á tí lítla, sum enn er undan á bátinum, einsamallur í myrkinum.

Bjargaður í síðstu løtu

Ein bjargingarbátur kemur siglandi yvir ímóti Palla. Hetta er í síðsta eygablikki. Lítla pettið av gronini á bátinum eigur lívið í Palla.

- "Kom, leyp umborð her!", segði ein maður frá bátinum við meg. Men eg fekk ikki, tí beinini vóru blivin stív av at sita krossað so leingi, so eg fekk tey ikki leys. Eg kavaði bara niður til teir, og teir loftaðu mær og

hálaðu meg inn í bjargingarbátin, fortelur Palli.

Nú er Palli á Dul bjargaður.

- Vit vóru tveir!, sigur hann við manningina umborð á Mykinesi.

Menn frá Mykinesi skunda sær, alt teir eru mentir at fáa ein enda krøktan fastan í rekkverkið á lítla bátinum, sum næstan ikki sæst meira. Tað sær út til at eydnast, og endin verður koyrdur upp á trolaran Bak, sum nú var komin til. Teir hála hann upp í sliskuna, men rekkverkið, sum endin er bundin í, slítur seg leyst, so báturin glíður av aftur og søkkur.

Hann eigur onga grøv

Palli á Dul er sera ávirkaður av kenslubornu ólukkuni í dag.

Hann hevur tað serliga trupult við at góðtaka, at vinmaður hansara fekk eina váta grøv og ikki kom heim aftur við; um hann so var deyður ella á lívi.

- Tað pínir meg inn á sálina, at hann ikki eigur eina grøv í kirkjugarðinum. Hann eigur bara eina minningarplátu, sum er sett upp á grøvina hjá foreldrum hansara. Um hann doyði í einari hospitalssong, so hevði eg góðtikið tað og kundi fylgt honum til gravar, sigur ein sorgblíður Palli, sum eisini heldur, at tey avvarðandi høvdu verið glaðari, um tey kundu vitjað hann á grøvini.

- Eg var har, tá tað hendi, men eg fekk ikki hjálpt honum. Tað er ein sorg, sum eg ikki sleppi burturúr.